

Előszó

Az itt leírtakat azokból a hajmeresztő álmokból gyűjtöttem össze, melyek végigkísérték azt az időszakot, amikor a műtétek alatt és között lebegtem. Igaznak hitt álmok voltak ezek, gondolatokkal, érzésekkel összekeverve. Sok olyan bizarr történet született, amit az altatásból eredően nem lehet, és nem is kell megmagyarázni, csak borzongató, vagy épp megmosolyogtató eleme a csokornak.

Számomra ezek a sztorik folyamatot mutattak, gyakran teljes láncot alkotva. Belülről néha annyira valóságként éltem meg őket, hogy a környezetem megrémült tőlem.

Volt olyan, hogy két álom között rövid időre feleszméltem, azt a benyomást keltve, hogy tiszta a tudatom, és lehet velem kommunikálni. Máskor meg az fordult elő, hogy minden zavartság nélkül ébredtem fel, és kértem a környezetemet bizonyos dolgok megtételére. Ők azonban mindig tudták, hogy mikor melyik énem szól hozzájuk.

Köszönet mindenkinek, aki részt vett ebben a folyamatban, aki azon volt, hogy a gyógyulásom sikerüljön, és mihamarabb újra a társadalom mozgó, aktív és élő része lehessenek! Köszönet az orvosoknak, az ápolóknak, a családnak, a barátoknak, hogy szorítottak, és gondoltak rám a nem egyszerű, és néha nehéz pillanatokban!

Külön köszönet Emesének, aki igaz barátként ott volt, és gondolataimat figyelve mellettem állt, hogy mindig adhassa, amire épp a szükség kérte!

Elnézést mindazoktól, akiknek néha bosszúságot okoztam a zavartságomból adódóan, vagy nem tudtam velük beszélgetni, ha jöttek hozzám, mert épp aludtam, és csak azt látták, hogy ott fekszem, tele csövekkel, mint egy darab fa.

Az egyes részeket összekötő, dőlt betűvel tarkított mozzanatok azonban mind valóságok, tárgyilagosan írtam le őket, ahogy megtörténtek. Ezeket elbeszélésekből, vagy a dokumentációkból ismertem meg utólag. Ha az agyam által megélt dolgok és a valóság között párhuzam zajlott le, igyekeztem egymás mellett elmesélni őket.

A képtelen történetek sokszor a legegyszerűbb résszel már megbuknak, de ha abból indulok ki, hogy mindezt vakon álmodtam, álmaimban pedig mindent láttam, azt hiszem, a dolog több magyarázatot nem kíván.

A RIASZTÁS

Már este volt. Egy nem túl fárasztó nap után bódultan ültem a fotelomban, és kellő unalommal hallgattam a tévét. Mindenféle furcsa és megszokott gondolat járt a fejemben. Mi lesz holnap, mit kell majd megoldanom, mit hozhat a jövő?

Anyám nagy örömmel nézte az aktuális filmet, amiből hozzám nem sok jutott el. Kicsit jól esett kizárni a világot.

Megszólalt a telefonomon a nem megszokott, de számomra nagyon kedves és jellemző csengődallam. A keresztapa című film zenéjét állítottam be, amivel kivívtam már, hogy velem párosították. Ennek az is volt még a személyemre szabott története, hogy ha jó kedv uralkodott rajtam, gyakran kitört belőlem a Gyengéden ölelj át, és ringass, szerelem... változata. Ez adott egy olyan színt az adott helyen az adott tár- saságnak, hogy járhattak bárhol, bármikor, megint egy olyan dolog, ami én voltam. Bizonyos helyeken úgymond már a tiszteletemre is meg- szólalt ez a zene, ez meg, ugye, kinek ne esne jól?

Felvettem a telefont.

– Igen, tessék!

A vonal másik felén egy kedves, és nagyon határozott női hang meg- kérdezte, hogy az vagyok-e, akit keres, majd bemutatkozott, és mond- ta, hogy koordinátor.

Az jutott eszembe legelőször, hogy megint egy reklámmal foglalkozó cég, vagy valami bankos, esetleg oktatásra buzdító zaklató, és hogy ilyenkor este sem hagyják békén az embert. Már majdnem mondtam neki, hogy „Köszönöm, de nem érdekel az ajánlata”, amikor jött a következő kérdése: – Hogy érzem magam?

Itt egy pillanatra megállt a szívem, a hívás a transzplantációs klinikáról érkezett.

² – Jól vagyok.

– Úgy néz ki, van megfelelő donor, akkor elkezdjük a vizsgálatokat, és ha minden rendben, úgy hajnali fél egy körül hívom, és küldöm majd a mentőt.

– Az jó, ez már a negyedik riasztás, talán most sikerül – nyugtáztam.

– Igen, tudom, de bízunk benne, hogy most biztos menni fog.

Az első pillanatokban nagyon sok dolog átfutott a fejemben, aztán fel- álltam, és röviden közöltem a családdal, hogy mi a helyzet.

Mindenki izgalomba jött, nálam meg megérkezett a nyugodtság. Ilyenkor mindig megőriztem a hidegvérem, tudtam, hogy ez segít oldani a stresszt.

Amíg átnéztük a már bekészített kórházi csomagom, meg összeszedtük a szükséges papírokat, az jutott eszembe, hogy most tudom, biztosan összejön. Érzem.

Rövid ideig néztem a tévét, majd úgy döntöttem, lefekszem, felesleges lenne addig

itt ülni, az sosem baj, ha az ember pihen. Ekkor még nem sejtettem, hogy erre a fajta időtöltésre bőven lesz módom.

Már közel negyed egy volt, amikor újra megcsörrent a mobil, és a hang közölte: mehetek, pontosítsuk a címet, hogy hová irányítsa a mentőt.

Közben gyorsan elküldtem egy vagy két SMS-t a legfontosabb ismerősöknek: „Behívtak, visznek műtetre, majd jelentkezem, amint lehet...”

Amíg kimentem a mentőhöz, amely halk és rövid hangjelzéssel tudatta, hogy megérkezett, elégedetten mosolyogtam: most már tuti, hogy megyek. Fehér botommal rutinosan kerestem az utat, de ezen a megszokott helyen semmi újdonság nem várt.

– Jó estét! – köszönt a személyzet.

– Vagy inkább jó reggelt? – akartam oldani a feszültséget, bár ennek nyomát sem éreztem sehol.

Elbúcsúztam a testvéremtől, majd megjegyeztem, hogy majd telefonálok, és beszálltam.

A mentő mélán szelte a várost, nem volt forgalom, így hamar odaértünk a klinikára. A mentősök nem nagyon beszélgettek, gondolom, egy egyszerű éjjeli szállítás nem dobta fel a hangulatukat.

Nekem maradtak a gondolataim, hogy mi lesz, hogy lesz, sikerül-e.

Az éjszaka azzal telt, hogy sorra hívtak a különböző doktorok egy-egyvizsgálatra.

Mindenki meghallgatott, megtapogatott, kikérdezett, majd miután leírta a saját papírjaira, hogy műtetre alkalmas vagyok, közölte, hogy ki lesz a következő, aki keresni fog.

Az ápolók közben EKG-t készítettek, vért vettek, meg apró branült tettek a kezembe, és mondták, hogy reggel nyolcig nem lesz nagy program. Mindezt jó hangulatban, annak ellenére, hogy megvolt velem az éjjeli dolguk.

Lassan eljött a reggel, közben egy órát még szundikáltam is.

Belépve a műtősnő – szerintem ő lehetett – adott egy flakon fertőtlenítőt, meg egy tunikát, kérte, hogy zuhanyozzam le, vegyem fel a ruhát, és nemsokára jön értem, aztán megyünk is a műtőbe.

Miközben eleget tettem a kérésnek, azon vettem észre magam, hogy semmiféle félelem nincs bennem. Sőt. Nem is gondoltam arra, mekkora dolog áll előttem.

Kapok egy vesét, egy hasnyálmirigyet, és mindezzel egy új életet. Ha minden jó lesz, elfelejthetem a dialíziseket, a sok lemondást, a rosszul-léteket, az inzulint, meg a diétákat is. Na, felvéve a nekem szánt ruhát, leültem az ágyamra, és nyugodtan vártam.

A szobatársak sok sikert kívántak, majd az ápolók az értékeimet elkérték, hogy biztonságba helyezték. Aztán kaptam pár tablettát – szigorúan egy korty vízzel –,

egy vagy két injekciót, és lassan betoltak a műtőbe.

Ott a műtős átrakott az asztalra, amire már úgy emlékszem, hogy kicsit felfűtötték, ne legyen annyira hideg.

Kezemet jobbra és balra kihajtották, s miután rögzítették – az jutott eszembe: mint Jézus, akit keresztre feszítettek –, megjelent az operáló orvos is.

Bemutatkozott, közben az altatótól elkezdtem megkapni az injekciót, amit ismerve tudtam: néhány másodperc, és aludni fogok. Még emlékszem, hogy az arcom elé emelték a maszkot, majd teljes filmszakadás...
